

ROZHOVOR

Materiálem mi je vlastní tělo

Jana Soprová

Řecká performerka a tanečnice Eirini Patouri vede na Loutkářské Chrudimi seminář pod názvem Architektura těla – architektura loutky. Společně s Deborah Weber se představily i na jevišti. S ukázkou – work-in-progress – z nového projektu *Mahairas – The Great Knife*, který bude mít premiéru na podzim v Paříži. Na Loutkářské Chrudimi oslavila Eirini i své narozeniny, ale prý si je moc neužila, protože zrovna ten den hráli... Dnes budou společně se seminaristy vyrábět loutku, a vypadá to, že na konci festivalu uvidíme i ukázky z práce semináře. Povídalý jsme si za doprovodu Hanky Strejčkové, která se v semináři stará o tlumočení. S Eirini má ovšem společného více – spojuje je zkušenost ze studia na pařížské Mezinárodní divadelní škole Jacques Lecoq.

Můžete prozradit něco o koncepci semináře?

Co budete se seminaristy dělat? Jaký je cíl?

Dostala jsem nabídku na vedení semináře, který by se zabýval klaunérií a buffony. Ale když jsem zjistila, že se jedná o festival loutkového divadla, navrhla jsem, abychom do programu semináře nějakým způsobem loutku začlenili. Rozhodla jsem

se jako základní materiál využít vlastní tělo, udělat z něj doslova loutku, chovat se jako loutka, rozfázovat pohyby těla způsobem, jakým pracujeme s loutkami. To znamená dokonale si uvědomit a ovládnout své tělo tak, aby se jeho pohyby staly jakýmsi pokračováním loutky. Takže takto se mé tělo vlastně stává hlavní rekvizitou,

pokračování na str. 2

ÚVODNÍK

O rukopisu

Hana Strejčková

Říká se, že jaký pán, takový pes a o vzájemné vizuální podobě nemluvě. A platí totéž o loutkářích? Carlo Collodi sice neměl dlouhý nos, ale v souvislosti s jeho jménem se okamžitě vybaví dřevěný chlapec Pinocchio. O trochu mladší česká dvojice loutek otce a syna, to je stále živá vzpomínka na Josefa Skupu. Rozeznáme rukopis Alfy, Naivního i Lampionu, Draku, Minoru i Buchet a loutek... Za názvy souborů nezdědka vidíme předmět spojený se silným zážitkem, například kinetické struktury á la Complicité, nebo zpracované figury Philippa Gentyho, flexibilní hmotu Dudy Paivy, tvary, objekty a masky Mummenschanz... a umíme si představit, co by vzniklo a jak ožilo, i kdyby každá z výše jmenovaných skupin dostala do ruky „jen“ dřevěnou tyč, nebo kámen, list papíru, hroudu hlíny. Někdy ani netušíme, proč nás předmět fascinuje a chceme jej zkoumat, manipulovat a ovládat, prostě se oddáme zvědavosti, podlehneme vynalézavosti a nakonec přijdeme na to, že ta věc, bytost, loutka určuje nás. Když jsem studovala na Mezinárodní divadelní škole Jacques Lecoq scénografii a fyzické divadlo, jako Eirini Patoura a mnozí výše jmenovaní, učili nás adaptovat prostor skrze geometrii těla, masky a předmětů, k tomu izolaci částí těla a důraz na artikulaci. A byť ovládáme stejnou techniku, jsme jiní, neboť odlišně dýcháme. A z toho vyplývá, že nejen o loutkář/vodič/manipulátor, to vlastní „loutkový/objektový chov“, ale zejména specifické plíce. ●

pokračování ze str. 1

partnerem. V myšlence workshopu, který poukazuje na „architekturu těla“ si představuji tělo jako sochu, jejíž detaily budeme studovat a podíváme se na ně ze zcela jiného úhlu, než jak jsme zvyklí. To neznamena, že by nás to mělo nějak blokovat, dostat do křeče. Jde spíše o rozšíření možností těla, transformovat je, proměňovat a studovat přitom, jak se při těch proměnách chová.

Například?

Třeba si představte, když je někdo tlustý, má velké břicho, pohybuje se jinak než, když je hubený. Má těžkou chůzi, břicho je mu překážkou, a tím je jeho pohyb specifický. Takže si vyzkoušíme takový pohyb v tlustém těle s břichem nejprve na sobě, a pak se pokusíme tento pohyb přenést na loutku tak, aby to působilo autenticky. Dnes bychom chtěli na semináři vyrobit loutku, s kterou pak budeme pracovat a hrát.

A budou mít šanci nějaké ukázky vidět i účastníci LCH?

Ano. Měli bychom směřovat k poslednímu dni, kdy chystáme ukázky ze semináře pro veřejnost.

Vy sama jste se ovšem už na scéně ukázala, a to ve work-in-progress Mahairas – The Great Knife. Jak to vzniklo?

Spolek Fix Point jsem založila opravdu nedávno. Vznikl kvůli tomu, že jsme dostali grant na realizaci projektu. To, co viděli diváci na LCH, je jen drobná ukázka z inscenace, na níž budeme intenzivně pracovat po mém návratu. Od 15. července do listopadu, kdy bude mít premiéru v Paříži. Vzhledem k tomu, že nám byl přidělen grant, je to pro nás velká výhoda, protože tím jsme získali zadarmo prostor na zkoušení (dostali jsme klíče od divadla, kde můžeme zkoušet, kdy a jak dlouho budeme chtít,

máme k dispozici techniku, osvětlení atd.).

A jak jste přišla na téma?

To vzniklo daleko dříve. Už ho nosím v hlavě pár let. Základní myšlenka byla, co se děje, když zemřeme, co je s mrtvým tělem po smrti. Já sama bych rozhodně nechtěla, aby mé tělo leželo někde v anonymním prostoru a dotýkali se ho neznámí lidé. Tyhle myšlenky vychází z doby, když jsem ve dvaceti letech měla velkou autonehodu, a vlastně téměř tři roky byla zcela vyřazena z normálního života, než jsem se zotavila. Pochopitelně, že jsem v té době nemohla ani umělecky tvořit. A když tak člověk dlouho leží, začnou ho napadat všelijaké věci, a logicky i myšlenky na smrt. Protože jsem tu smrt zahlédla... Člověk si najednou uvědomí, jak je život křehký a jak snadno se může stát, že se fatálně změní jediným okamžikem. Je normální, že spoustu věcí odkládáme. Řekneme si, tohle klidně můžu udělat později, ale já na základě vlastní zkušenosti tvrdím, že není radno nic odkládat. Pokud chcete něco udělat, udělejte to hned, protože nikdy nevíte, co vás potká. A pak už třeba nebude šance. A tak jsem se začala touhle myšlenkou zabývat, rozvíjet ji. Napsala jsem příběh, a několikrát jej přepisovala.

A prý jste kvůli tomu vyzkoušela i jedno netradiční povolání?

Ano, ze studijních důvodů, aby ty věci nebyly vycucané z prstu, nebo z internetu, jsem nějaký čas pracovala jako zřízenec v Pohřebním ústavu. Abych zjistila, co všechno tam vlastně dělají.

Jaká to byla zkušenost?

Byla to zkušenost tragikomická. Protože jsem na vlastní oči viděla, jak to ti lidi berou jako normální práci. To, co je pro

mnohé tabu, je pro ně denní chleba. Tam neexistuje respekt nebo strach ze smrti, je to jen součást každodenního života. Pracují, a když dostanou chuť na kafe, nechají toho, jdou si ho uvařit, a pak normálně pokračují v úpravě mrtvého do rakve. A v tomto prostředí to ani nepůsobí divně, spíše trochu legračně. Je v tom kousek tragiky, ale není v tom nic strašidelného. A pak přišla ta otázka: Víte, co se děje s vaším tělem po smrti, kdo se vás dotýká, kdo zachází s vaším tělem? Samozřejmě, pro většinu lidí je to tabuizované téma, nechtějí o tom nic slyšet, nechtějí se o tom bavit. Ale bylo zajímavé, když vešlo ve známost, že jsem pracovala v Pohřebním ústavu, tak se mě na to začali ptát.

Jak by měl projekt pokračovat – budete v něm jen vy dvě herečky a loutka?

Náš tým je stálý, ale ještě přibudou nějaké další loutky, takové alterego té loutky, kterou už máme, a pak ještě pár dalších. To, co jsme předvedly tady, byl pro nás vlastně i takový test. Poprvé jsme si to vyzkoušely na jevišti před diváky. Abychom viděly, co funguje, jaké jsou reakce. Abychom si vyzkoušely, jak ta loutka funguje. Úmyslně je hodně podobná člověku, a měla by se pohybovat a chovat lidsky. Bylo pro nás zajímavé sledovat reakce, hlavně dětí. Vnímaly jsme taky, jak funguje ta transformace, imaginace, kontakt jeviště a hlediště. Takže to pro nás byla hodně zajímavá zkušenost.

Téma smrti, a umírání je teď patrně ve vzduchu. Objevuje se v současných projektech dost často...

Opravdu? Já tu zkušenost nemám. Naopak. Když jsem ve Francii s tímhle námětem přišla, tak se strašně divili, čím se to chci zabývat... Ale je to možné, že dnešní doba tahle témata přivolává. ●

UNIMA devadesátiletá

UNIMA je organizace pro všechny loutkáře na světě. Narodila se v Praze v roce 1929. Její 90. narozeniny se slavily v Praze 6.-8. června 2019 v Divadle Říše loutek. Zveme všechny na filmový sestřih, který tu bude mít světovou premiéru. Bude to v pondělí 1. července od 15 hodin ve Slavoji DKP. A při této příležitosti se také představí nová kniha Muzea loutkářských kultur pod názvem UNI... CO? UNIMA!. Česká stopa v historii mezinárodní loutkářské organizace. Editorkou knihy je Nina Malíková, texty napsali Simona Chalupová, Jarmil Chládek, Nina Malíková, Michael Meschke, Jan Novák a Martina Pecková Černá.

Jak dál?

Vstupuji do sálu Spolkového domu. Na jevišti muži v černém. Dva. V předsálí stejně oděné, lehce nervózní dívky. Poloprázdný sál. Memoriál Petra Slunéčka začíná. 7. Sokolská přehlídka v Přerově vyslala na LCH pět výstupů s loutkou. A tak můžeme vidět výběr toho, co se v rámci 12. ročníku přehlídky individuálních výstupů s loutkou a malých loutkářských forem, s novým podtitulem Memoriál Petra Slunéčka, za kterou stojí SAL SČDO, urodilo. Jestli ovšem tohle bylo to nejlepší, pak konferenciér Jiří Krása vyzýval přítomné loutkáře k vyšší účasti a znovuoživení zašlé slávy projektu oprávněně.

Přes drobné technické problémy zahájil Zdeněk Šnejdar s výstupem *Kostka*. Viděli jsme obyčejný den (nebo noc?) kostlivce – tanečníka – potažmo mumie Michaela Jacksona. Přerovský loutkoherec ukázal dovednost vedení marionety včetně slavné měsíční chůze.

Tři sympatické dívky z Říše loutek, Praha nám navodily zimní atmosféru výstupem *Vánoční koleda*, čímž v tomto tropickém dni udělaly všem radost. Barbora Zezulová, Anna Marie Hrušková a Magdalena Galambicová připravily pásmo koled spojených jednoduchou scénkou koledování a poté pouti k Betlémské jeskyni. Příliš akce tento koncept nenabízel, šlo spíše o ilustraci. Za zmínku ovšem stojí kultivovaný projev akterek, hudební a především výtvarná složka. Větvičkoví manekýni (či minitotemové loutečky) vynikli zvláště v závěrečném obraze Betléma.

Nesoutěžním vstupem byla poetická etuda loutkoherců z Jiskry *Netrhejte růže*, jeden z vítězných výstupů prvního ročníku soutěže z roku 1978. Marioneta v rukou Martina Mögliche uměla váhat, plížit se i otáčet a růže díky soustředěnému minimalistickému loutkohereckému výkonu Milady Malé střídavě vadla a zvedala květ naprosto precizně.

Barbora Pavelková z Loutkového divadla Sokol Přerov předvedla v etudě *Krasojedec* s varietní loutkou, to, co umí tato varietní loutka. A k tomu běžela z konzervy ústřední melodie Tří oříšků pro Popelku.

Další poetickou etudu jsme mohli vidět opět v podání Martina Mögliche a Markéty Lankové. *Pro dobrotu na žebrotu přišel pán* – marioneta, který vymotal z pavučiny motýla, ten se pak vnitřně ztotožnil s ptákem a znečistil loutce vodící nit. Iluzi letního dne umocňovala opět romantická konzervová hudba.

Další nesoutěžní vzpomínkou, tentokrát na 6. ročník byl znovu nazkoušený výstup *Hrubínovy pohádky* v podání mladé dámy z Jiskry, Praha – Natálky Khemlové. Dlužno říct, že samotné texty i animace (zde poměrně nedůsledná) jednoduchých prstových a zástupných loutek (špalíky, žínky, brambory) by lépe slušely akterce o pár let mladší. A mechanicky opakovaná mezihra, kvůli které jsem podivně spojení rádívá (místo rád dívá).

Přehlídku uzavřely pátým soutěžním výstupem *Karkulka a vlk* opět Přerovští, tentokrát dámy Alenka Miklíková a Michaela Borošová. Parafrázi známé pohádky rozehrály s látkovými manekýny a vlkem – mupetákem s čitelným tlakem na humorné vyznění.

V mezivstupech Jiřího Krásy, nezáměrného to klauna přehlídky, jsme se dozvídali střípky z historie i specifik i přísných pravidel soutěže. O vítězi netradičně rozhodli diváci hlasováním, tedy vyhazováním obdržených žetonů do láhvi s názvy jednotlivých výstupů. Nejvíce žetonů získaly zasloužené dívky s *Vánoční koledou*. Také jsem jim ho hodil. A přeji soutěži s nejdelším názvem v Čechách lepší časy. ●

František Kaska

Seminář O • Pohyblivý obraz

Táhla a drátky a Plaváček

Barbora Jurašková

Motivace pro výběr semináře mohou být různé... Nejinak tomu je na semináři O – Pohyblivý obraz Martina Kuriše. Zatímco jedna z výtvarnic, která zavítala na Chrudim první rok, upřednostnila seminář, kde mohla být s kamarádkou, jiní jdou po tom, co využijí ve vlastní divadelní tvorbě.

Účastníci si zde vytvoří vlastní scénu, jejíž součástí je pouze pozadí a živá či neživá postava. Sám lektor zmiňuje, že zástupnou, ale rozpohybovanou postavou může být třeba i kámen. Jde o to, aby charakterizoval pohyb a proces, který chceme vyjádřit.

Původní představou semináře bylo vytvořit rozpohybované leporelo jednotlivých scén konkrétního příběhu, Martin Kuriš viděl potenciál v pohádce O Plaváčkovi. Část seminářistů se ale rozhodla pro vlastní téma, cíle se tedy budou přizpůsobovat vývoji jednotlivých dílek. Lektor připouští, že z vytvořených obrazů může vzniknout i malá etuda, je ale brzy na definitivní soudy o tom, kam práce směřuje.

Na výjevech z pohádky se už druhý den kurzu dá zablédnout Plaváčka v košíku, sudíčky i žábu na prameni. Všechno ukotveno důmyslným mechanismem, který umožní obrazu charakteristický pohyb „Jedná se o obraz, který není statický, ale je rozhybaný pomocí mechaniky, táhel, drátků a osiček. Třeba Vojta dělá muzikanty, má čtyři figury a rozhybá je pomocí drátků a společného táhla v obrázku, takže se jedná o minimalistický stylizovaný pohyb,“ vysvětluje mi výtvarník. Vedlejším efektem semináře je uspokojení z rukodělné činnosti a ohlédnutí k dobám tradičních lidových jarmarků a zábav. Zkrátka malé vydechnutí v rychlé době digitální revoluce (a animace). ●

Staň se autorem další minutové hry!

Zadání pro pondělí je:
půl minuta před smrtí
a půl minuta po smrti

Víte, že...

... že 1 litr džusu Rauch z čerstvých pomerančů je vyroben z 15 pomerančů, což je stejný počet jako seminářů na letošní Loutkářské Chrudimi?

... že se zběsilí válečníci Berserkové díky svým rohatým helmám často pletou s Vikingy, které můžete mimo jiné potkat v semináři L?

... že počet plyšových medvědů, které využil soubor Pod kloboukem, se v průběhu zkoušení proměňoval. A dnes už sami členové si nejsou jisti, kolik jich původně bylo. Odhad množství medvědů, z nichž pocházejí ze second-handu a ostatní z vlastních zdrojů dětí, sami protagonisté přiznávají počet 28-32.

Franta Medvěd

Laciné šminky, přilepený nos, budka s náповědou, to pro ty, co zapomněli, jak svou roli mají správně hrát. Loutkáři v Chrudimi jsou jednou za rok, Drtina je pán, loutkáři v Chrudimi jsou, s nimi vedro přijelo k nám. Všichni jsme herci, jenom někdo víc nebo míň umí hrát, naše trapné komedie nikdo nechce ale vážně brát. Loutkáři v Chrudimi jsou, tržby rostou, radši zavřem krám, loutkáři v Chrudimi jsou, s nimi žízeň přijela k nám...

Seminář K • Animace znamená hrát si II.

V místnosti v půlkruhu ze židlí sedí šest seminaristů. Jejich pohledy směřují ke třem podnapilým loutkám na scéně. Vidíme dva chlapíky a jednoho čerta, černého od hlavy k patě. „Helééé kamarádi. Umím parádně tancovat,“ zahaleká první chlapík. Následuje pokus o lidový tanec. „Ukaž černej, zvládneš to taky?“ Čert se odrazí a vyšvihne parádní piruetu. Pak se párkrát proletí vzduchem a přistane s takovou elegancí, až si chlapíci údivem sednou na zadek. „Hele Franto, já to věděl. Ty čerti, to nejsou lidi!“

Zeptala jsem se lektora Radka Berana, jak to v semináři chodí...

Byla jsem svědkem zkoušení. Probíhá i zbytek týdne podobně?

Stejně jako minulý rok pracujeme se zadní stranou Respektu. Tam je soupis událostí, které se staly za týden. Každý si vybral, co ho oslovilo, a teď se to tu snažíme zdivadelnit. Já to dál nechávám otevřené. Vycházíme z toho, co každého z naší skupiny zajímá.

Máte v semináři spíš zkušené loutkáře, nebo spíš začátečníky?

Kombinaci obojího. Snažím se to tak ušít pro každého osobně. A musím podotknout, že mne velmi překvapila jejich aktivita a zájem. Je příjemné s takovými lidmi pracovat.

Je něco, co seminaristům nepromíjíte?

Ne, tak to určitě není. Beru to tak, že ti lidé jsou tu dobrovolně. Ještě si za to platí. Každému řeknu, co je dobré dodržovat, co jeho divadelnímu projevu prospěje. Ale nic není tabu a pokud se někdo záměrně rozhodne jít proti něčemu tradičnímu, proč ne? Je to jeho styl. Podle toho pak s tím také pracujeme. ●

Špióním, špióníš, špióníme

Seminář O

Nevím, jestli jsem byl plně při smyslech, ale dnes se na našem semináři začaly obrazy pohybovat.

agent SKladný

Seminář L

Dnes jsme vyráběli harmonikového draka a pokračovali v příběhu.

agent -lost-

Čím víc pijeme, tím větší máme hlad. Mami, udělej ke sváče aspoň soba nebo velrybu.

agent vrtulka

Seminář I

S Tomášem se seznámíme vlastní jména poznat smíme
uctivě se pozdravíme,
uctivě se rozloučíme
v pauze krátce zasvihlíme
princip „yes and“ navštívíme
třídu krásně vyzdobíme
čtyři „K“ se naučíme
po laně si pochodíme
s partou sebe propojíme.

agent -keinenname-

Seminář A

Nacházíme všechny tváře na těle, rozkládáme se jak mrtvoly, suspensi-on v prostoru.

agenti Santini & F. L. Weber

Všetečka

Divadlo NA HOLOU, Hořovice

Představení začíná, přichází principál, vítá nás a zahajuje představení, když tu najednou ejhle... zjišťuje, že gong je fuč. A kdyby jenom gong. Fuč je i většina slibovaných umělců a zbyl jenom silák Rampa, který by ovšem také nejradši vzal do zavazadel...

Toto východisko si soubor NA HOLOU zvolil pro svou adaptaci Charmsovy předlohy a jedná se skutečně o dramatickou situaci par excellence. Teď a tady, pod tlakem probíhajícího představení, je třeba vyřešit všechny vršící se obtíže, aby na konci mohl přijít zasloužený, úlevný a očistný potlesk. Tím by se naplnilo také heslo, které tvůrci vložili do ústředního sloganu závěrečné písně, v níž se zpívá o minusech, která je třeba přetavit v plusy, aby vzniknul ten pravý cirkus. Jenže v téhle inscenaci minusy zůstanou minusy a v plus se toho mnoho nepřetaví. Proč? Problém tkví právě ve zvolené základní situaci, resp. v nedůslednosti jejího sledování a využití jejího potenciálu. Představení se přece nesmí zastavit! Jenže ono se zastavuje. A to neustále.

Jak přijde jakákoli obtíž, protagonisté ji nejprve v (relativním) klidu (relativně) vyřeší, a pak pokračují v produkci. Což je ovšem s východiskem, které si inscenátoři sami vybrali, v přímém rozporu... a soubor se tím zbavuje příležitosti, které ono východisko nabízí. Tak se inscenace smyslně jen na obecnou recyklaci cirkusové estetiky a klišé. Škoda. Přitom naznačené (leč pohříchu nepořádné a nahodilé) rozložení inscenačních prostředků do dvou plánů – činoherního a loutkového – se pro rozehrání groteskního zápasu o záchranu představení (a potažmo i osudu celého cirkusu) zdá přímo ideální. Vyžaduje ovšem pečlivost a důslednost v úvaze i realizaci. Inscenace trpí ještě celou řadu dalších problémů od nevyrovnanosti a stylové roztržitosti hereckých výkonů, přes chudinkou a neobratnou realizaci loutkových situací, po kolísavou výtvarnou kvalitu výpravy či zacházení s hudebním plánem. Všechny neobratnosti či limity by se však daly proměnit ve výhodu či přinejmenším přejít, pokud by platilo okřídlené Show must go on! ●

Odposlechnuté hlasy lidu

●
Bylo to asi tak lahodné jako ty buchtičky se šodo, na který právě jdeme.

●
Děti se bavily, ale já bych si představovala, aby to mělo větší šmrnc, nápaditější..

●
Zpocený chlapi na jevišti!

●
Bylo to zajímavý, líbily se mi ty loutky!

S kufrem konečně do Chrudimi

Po představení jsem položila tradiční tři otázky principálovi divadla NA HOLOU. Upřesnil nám některé informace ohledně představení.

Jak vás napadlo zpracovávat Daniila Charmse pro tříleté děti?

My jsme tam věk neuváděli, to si vymyslela organizátorka přehlídky Pražský Tajtrlík a tady se to převzalo. Je to cílené spíš pro celou rodinu. Ale Charms psal tu knížku dětem, tohle je absurdní humor pro děti.

Můžete přiblížit knížku, která sloužila jako předloha?

Je to podle knížky Cirkus Abrafrk a je trochu jiná, třeba v ní na začátku neutečou principálovi z cirkusu ti lidi. Ta knížka je mnohovrstevnatá a my si z toho vzali jen Všetečku.

A jak je to s vaším kufrem? Máte na něm nálepku Chrudim, je to náhoda nebo jí po každé měníte?

To když jsme jeli na tu přehlídku, tak jsme si tam nalepili Chrudim, jakože bychom se sem chtěli dostat.

ptala se Bára Jurašková

Rybář a velryba

Spolek loutek LOUTKINO Brno

V životě se mnohokrát dostáváme do situace, kdy musíme učinit nějaká rozhodnutí. Od těch nejbanálnějších až po ty „osudové“. Ale někdy není úplně v našich silách rozlišit, jestli to zdánlivě banální nebude pro náš život zásadní. Severská pohádka Rybář a velryba postaví před rozhodující volbu hlavního hrdinu – Rybáře, který uloví velrybu. Má ji zabít a nasytit na dlouhou dobu sebe a svou rodinu? Nebo ji nechat žít a uvěřit jejímu slibu, že ho potká štěstí? V původní předloze se Rybář slituje, velrybu nezabije a odměnou za to jsou mu bohaté úlovky po zbytek života.

Spolek loutek Loutkino z Brna si ve své inscenaci pohrál s myšlenkou, jak by se příběh vyvíjel, kdyby se hlavní hrdina rozhodl jinak a velrybu zabil. Rodina se sice na čas nasýtila, ale dál už se jí nedařilo a ve velké bouři Rybář nakonec zahynul. V příběhu dostane ale druhou šanci a tentokrát se rozhodne správně. Není to ovšem jediná situace, kdy jeho volba vede ke špatným důsledkům, ale pokaždé dostane ještě jednu možnost, aby příběh dospěl ke šťastnému konci.

Po shlédnutí představení (v 18h) jsem ale ještě neměla zcela jasno v tom, jestli se příběh odvíjel lineárně a dny plynuly jeden po druhém, nebo šlo opravdu o návraty v čase ke stejným výchozím situacím. Chyběl mi od inscenátorů jasný a srozumitelný klíč, který by diváka vedl a usměrňoval. Co však nelze inscenaci upřít, je vhodná a umírněná volba prostředků. Hned od začátku je divák do příběhu vtažen silně atmosférickou hudební složkou a obrazem moře vytvořeným z lehounké modré látky, na kterou vplouvá dřevěná loďka s rybářem. Proměny scény na obraz pobřeží jednoduše probíhají překrytím části scény bílou látkou, návraty Rybáře domů jsou ztvárněny změnou perspektivy s využitím menších loutek. Děti velmi soustředěně a přesně hrají své role a též proměny prostředí. Jazyk je úsporný, zkratkovitý, ale přesný a zcela výstižný. Celkově práce se znakem a náznakem je pro tuto inscenaci stěžejní a dominantní. Není to jen ve využití krátkých a jednoduchých replik, které děti s velkým porozuměním interpretují, ale i v jevištní zkratce, kdy například proud vody za scénou dá jasné znamení, že se blíží velryba. Právě proto považuji za škodu jisté technické nepřesnosti – poměrně nešikovné obrazy lovení ryb, které se nevejdou do loďky a pořád vypadávají, nebo jistou nedůslednost v dodržování vymezeného prostoru, kdy Rybář bez problémů stojí na vodě a nic to neznamená.

V každém případě volba tvůrců z Loutkina zpracovat eskymáckou pohádku Rybář a velryba vedla ke vzniku zajímavé a inspirativní inscenace. ●

Nechtěli jsme dělat žádnou řachandu

V prvé řadě bych vám chtěla poděkovat za představení, povedlo se...

Jo, jsou stateční, drží se. V tomhle počasí je to náročné pro herce i diváky. Ale to nemá smysl komentovat, vždy mám nějaké výhrady. Hráli jsme dnes trochu improvizovaně, protože se jednomu z chlapců, který hraje rybáře, neudělalo dobře. Hráli jsme tedy jen ve třech. Ale to není nic dramatického, jsme zvyklí na tenhle typ alternací.

To se vám podařilo, protože nebylo poznat, že jeden chybí.

To jsem rád. Zasněžení to ale určitě poznali.

V programu jsem se dočetla, že se občas režijně či autorsky podílejí i děti, je to případ i u této inscenace?

Děti zasahují svými nápady. Pokud nějaký mají v průběhu zkoušek či při přípravě představení, tak ho použijeme. Vždy je vybidneme, aby nám daly zpětnou vazbu, ale i ony samy chodí s nápady. Pokud nápad stojí za to, není problém ho použít.

Kolik dětí máte v souboru?

Asi 12 dětí. Hrajeme v takových partách. Máme 3 skupiny a ta nejvzrostlejší, která to zvládla nejlíp, tak je dnes tady.

Jezdíte na soutěže často?

Například na Loutkářské Chrudimi jsme již podeváté. Ale jinak se účastníme i přehlídek nesoutěžních, jako bylo Brnkání nebo Mezi panely. Obvykle se hraje pro dětské diváky, jsme školní soubor. Ale když nás pozvou či se naskytne nějaká příležitost, tak rádi vystoupíme.

Z jaké lidové pohádky vaše inscenace vychází? A jak jste při přípravách postupovali?

Nechtěli jsme dělat žádnou řachandu, nic legračního. Proto padl výběr na severskou pohádku, konkrétně na inuitskou. Vzali jsme si z ní pouze motiv. Spíš se jedná, než aby se mluvilo. Postupně jsme vršili děj tak, jak jde za sebou a pak jej různě skládali. Scházíme se 1krát měsíčně a bylo to asi půl roku intenzivního zkoušení.

ptala se Magda Zicháčková

Odposlechnuté hlasy lidu

●
Pěkný hudební doprovod dotvářející dobrou atmosféru. Dobré nápady, například s tou látkou coby vodou, po které loďka připlouvala a zas odplouvala. Opravdu pěkné.

●
Nám se to líbilo, i když trochu pochybuji, že to bylo 3+. Bylo to náročnější. Spíš bych to viděla na 5+. Ale jinak moc pěkné. Děti jsou šikovné.

●
Byl jsem až překvapený, jak ten klučina, co hrál rybáře, byl šikovný. A celkově se mi to moc líbilo.

Jak to chodí u medvědů

Pod kloboukem, ZUŠ Chlumeck nad Cidlinou

Děti ze souboru Pod kloboukem ze Základní umělecké školy v Chlumu nad Cidlinou si pod vedením Romany Hlubučkové vybraly pro svou druhou společnou práci, jak jsem se dočetl v brožuře přehlídky, příběhy o medvědech na motivy pohádek z knihy Hany Doskočilové Medvědí pohádky.

Na scéně tvořené několika židlemi, vedle sebe postavenými a překrytými látkou, nám pět dětí ve věku 10 až 11 let, čtyři děvčata a jeden chlapec, prostřednictvím plyšových medvědů různých barev a velikostí (manekýnů) odehrálo tři příběhy. Byly rámované jednoduchou písni, společně živě interpretovanou a uvozující jednotlivé pohádky. První příběh byl jarní, „svatební“, druhý letní, o zlatém knoflíku, třetí, „podzimní“, o medvědovi, pěstiteli jabloní. Čtvrtý, „zimní“, už nemohl proběhnout, neb medvědi se přeci na zimu ukládají ke spánku. Romana Hlubučková, nikoliv poprvé, užívá plyšových medvědů v tvorbě divadelní inscenace s dětmi. Děti se touto „metodou“ mají možnost učit animovat prostého, dostupného „manekýna“, zároveň se učí spolupracovat při animaci a vytváření postav prostřednictvím loutky, neživého předmětu. Tato Romanina „metoda“ se ukázala opět smysluplná, neboť děti v představení předvedly nejen animační zdatnost, schopnost hlasově interpretovat jednotlivé postavy děje, ale i spolupracovat. Ve dvojicích při animaci „manekýnů“, zároveň v celku představení.

Děti hrály s nadhledem, zaujatě a s radostí.

První dva příběhy byly plné nápaditosti a lehkosti. Děti nejen verbálně, ale i animačně, artikulovaly čistě a divák byl příjemně vtažen do dětské hry, hravosti.

Třetí příběh o medvědovi, pěstiteli jabloní, byl pro inscenování trochu složitější. Medvěd Pěstitel se stal o jabloňový sad, který tvořily tři tamburíny zavěšené na pozadí scény (zakrytá opěradla židlí). Expozice medvěda i jabloňového sadu proběhla čitelně. Ale ve chvíli, kdy sad přebíral do opatrovnictví medvědův soused Zavádil, neb Pěstitel začal být obstaráváním sadu znaven, začal se příběh komplikovat. Zavádil usiloval sad získat. Jak to udělá? Zval do sadu další a násobně další pomocníky, plyšové medvědy, až byl sad k nesnesení plný. Už se tam plyšáci téměř nevešli. Co budeme dělat? Snadná pomoc. Sad vykáčeme, řekl medvěd Zavádil. Tu se Pěstitel probudil, vzchopil a všechny ze sadu vyhnal. Tak. Už samotný můj neobratný popis situace ukazuje, že po krátkém jarním, svatebním příběhu a letní epizodě o medvědovi, který nalezne zlatý knoflík a stane se tak lenivým a tlustým, tento gradaci inscenace nepomohl. Děti v prvních dvou pohádkách hrály divadlo, leč ve třetím se staly více vypravěči. A jejich obdivuhodná artikulační kondice se vytratila.

To však nemění nic na tom, že jsme viděli příkladně vedenou skupinu talentovaných dětí, které nám přinesly svým představením radost a potěchu.

A možná i právě proto cítím, cítím, že by si inscenace zasloužila, především její scénografická a tedy i prostorová složka, více pozornosti. Jistě, několik židlí překrytých látkou jsou praktickou scénickou pomůckou, ale koncepčně definovaný prostor vyprávění (například postel), by inscenaci povýšil a zvýšil její divadelní ambici, kterou děti bezpochyby naplňují. ●

Až zmoudříš a zhubneš...

Rozhovor se souborem a režisérkou Romanou Hlubučkovou

Jakým způsobem vybíráte předlohu?

Soubor: Většinou přijde naše vedoucí a přinese návrhy a my si z toho pak vybereme. Potom na tom pracujeme společně. Každý do toho může zasáhnout.

Jak striktně se držíte předlohy?

Soubor: Hodně si to upravujeme a dáváme do toho vlastní vtipy. Ta předloha není tak vtipná. (smích)

Během představení jsem si všimla, že máte stejné náušnice. Jaký to má význam?

Soubor: Je to součást našeho kostýmu! My chtěli mít původně stejné klobouky, ale pak jsme si vybrali tyhle náušnice. Máme tu jednoho kluka, ale nepovedlo se nám ho přemluvit, aby si je vzal taky. (smích)

Jak to bylo s využitím plyšových medvědů?

Romana Hlubučková: Původně jsme s plyšáky začali jen v etudách. To si tak ve dvojici cvičíme, co s tím předmětem jde, co nám dovoluje. Mělo to takový úspěch, že medvědi zůstali. Vykoupili jsme sekáč jedné mé známé a spojili to s předlohou od Hany Doskočilové.

ptala se Sára Kordová

Odposlechnuté hlasy lidu

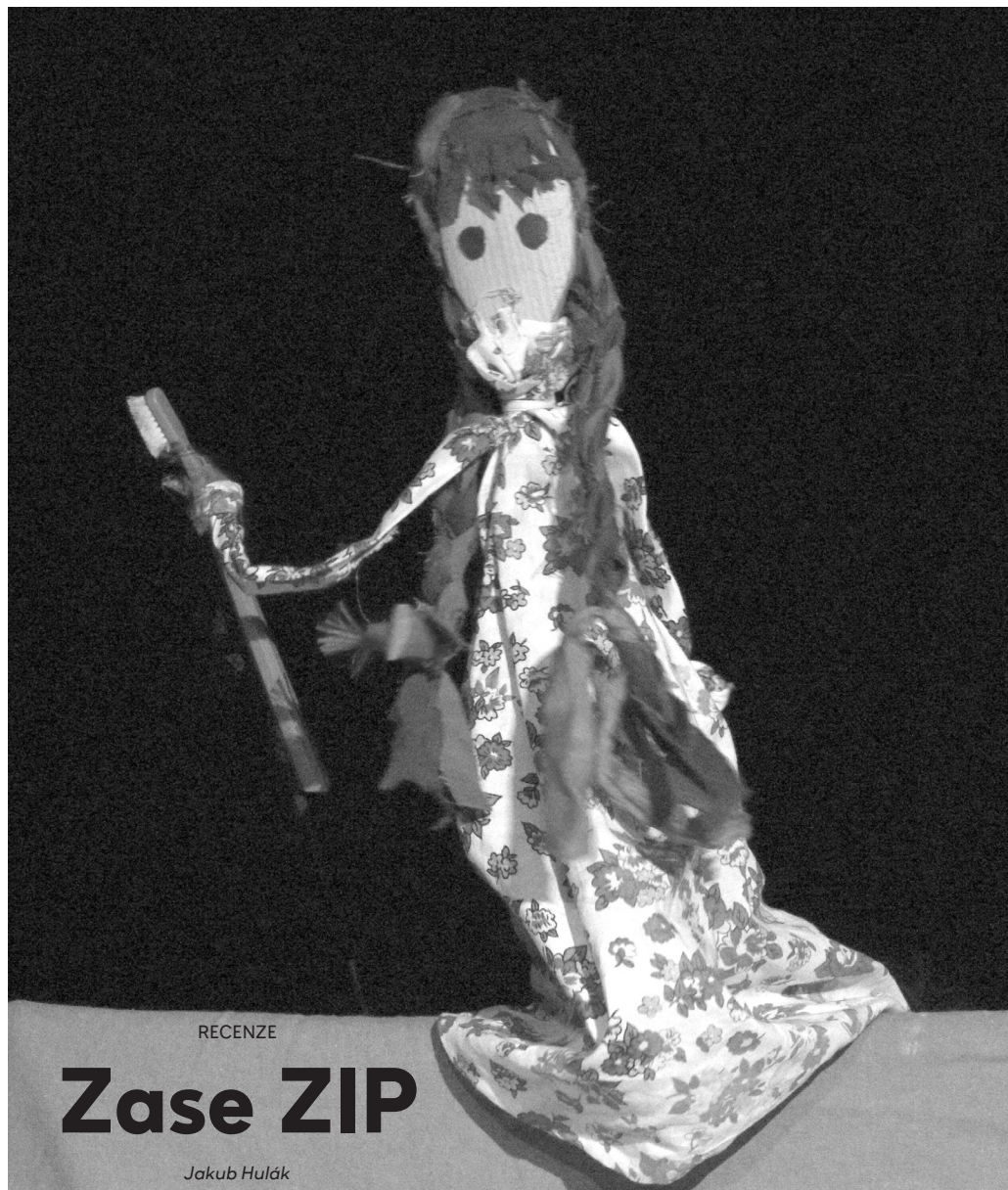
● Je vidět, že je to jejich a to se mi líbí!

● Svižné, půvabné, autentické. Nenudil jsem se ani chvíli.

● Oceňuji tu souhru při vedení. Plyšáci posloužily moc dobře.

Zase-zase-zase

ZIP, ZUŠ Chlumeck nad Cidlinou

Hraje pět dívek ve věku cca 13 let. Nechybí jim nadšení a energie, navíc jsou dobře sebrané a působí jako dobrá parta. Jsou to podobná pozitiva, jaká platí u jejich mladších kolegů z chlumecké ZUŠ ze souboru Pod kloboukem (oba soubory pracují pod vedením Romany Hlubučkové). Narozdíl od nich si ale zvolily mnohem náročnější úkol – vytvořit autorskou inscenaci. Zatímco tak tři dívky a dva chlapce z mladší skupiny podržela kvalitní literární předloha Hany Doskočilové, starší soubor se pokusil o vlastní volnou variaci na pohádku Sůl nad zlato. Inscenaci nechybějí vtipné situace a nápady, to základní se ale zdá být nerozhodnuté – je ambicí dívek vyprávět a nadsázkou a vědomou „pubertáckou“ ledabylostí něco na způsob pohádky naruby, známý příběh posunutý do absurdních rozměrů, nebo s přiměřenou dávkou humoru v zásadě předložit příběh v jeho logice dané původní pohádkovou předlohou? Dívky už v samotném úvodu nastolí princip „zase“. Král vyzývá své tři dcery, aby mu zase řekly, jak ho která miluje. První dvě dcery zase řeknou, že ho milují jako zlato, jako drahé kamení, třetí dcera zase zlobí, tentokrát pod vlivem své aktuální záliby v chemii řekne, že má otce ráda jako NaCl (rozuměj kuchyňskou sůl). Otec ji zase vyžene z království... Během dalšího vyprávění se ono „zase“ ještě několikrát vrací, až do konce se ale neobjasní, jaký má vlastně tento zvolený princip smysl. Příběh v zásadě ctí základní půdorys pohádky, dívky na něj ale navěsí leccos dalšího, co je napadne, aniž by řešily logiku a návaznost motivů.

Se zvolenými vařečkovými loutkami se hraje ledabyly, jejich pohyb často jen rytmicky doplňuje repliky dialogů. Změny barev paravanů jen zdvojují informaci podanou verbálně (Maruška jde do lesa), na scéně v solné jeskyni ale zůstává paravan beze změny. Ledabyly provedená je i stínová hra, která přináší jeden za zásadních zvrátů příběhu.

Dívky ze souboru ZIP působí moc sympaticky a své loutkoherecké kvality prokázaly na Loutkářské Chrudimi už v minulých dvou letech. Jejich letošní inscenaci by ale svědčil jasnější záměr a větší „tah na bránu“. ●

Všechno si vlastně děláme sami

Inscenace Zase-zase-zase vznikla v rámci literárně-dramatického oboru v ZUŠ Chlumeck nad Cidlinou. Soubor ZIP pedagogicky vede BcA. Romana Hlubučková.

Jak vlastně vznikala předloha?

Soubor: Vycházeli jsme z klasické pohádky Sůl nad zlato, kterou jsme si dotvořili podle sebe. Chtěli jsme třeba zapojit pár vtípků a náš humor. Všechno vlastně vyplynulo během zkoušení.

A měníte text v průběhu reprízování?

Soubor: Text se každým představením hodně mění. Podklad zůstává stejný, ale pokaždé řekneme něco trochu jinak.

Loutky jste si vyráběli sami?

Soubor: Ano. Koupili jsme vařečky, vystříhaly oči a z ponožek vlasy a tavnou pistolí jsme to všechno přilepili (smích). Všechno si vlastně děláme sami včetně scény, ale Romana nám samozřejmě hodně pomáhá. Například nám navrhuje předlohy a dozoruje během příprav.

Co vás baví na hraní s loutkami nejvíce?

Soubor: Hlavně zkoušení loutkových technik. Vlastně jsme už vyzkoušeli všechno až na javajky.

ptala se Ema Šlechtová

Odposlechnuté hlasy lidu

●
Rozesmál mě Maruščin kartáček na zuby.

●
Je vidět, že má soubor dobrý smysl pro humor a že vtipy vycházejí přímo z nich.

●
Netušil sem, že může v představení tolikrát zazní slovo „zase“ a já se nebudu nudit.

Kuse z diskuse

Diskuse byla včera postižena jednak dezinformací o jejím čase, která vyšla ve Zpravodaji a kvůli níž část účastníků, včetně mě, přišla pozdě, jednak musela rozprava skončit do začátku večerního představení, a tak poslední soubor nedostal dostatečnou reflexi. Tímto se také omlouvám Medvěďům z Chlumce, že si nepřečtou záznam z diskuse o svých představeních.

Zase-zase-zase

Diskuse se točila kolem základního problému. Žánru. Jde prvotně o parodii známé pohádky nebo o sdělení tématu, ke kterému byl motiv pohádky využit. A jaké je to téma? Vše se stále opakuje. To je téma významné a často zpracovávané. Ale mýtus věčného návratu se týká spíše celých generací, ne opakování v rámci jednoho příběhu. Inscenace nese jasný autorský vklad, ale ten vyznívá jako řada nastolených, ale nerozvinutých motivů, fórků a schválností. Namátkou: výbuch, neboli experimentování Marušky, každoměsíční vyhození též, ne všemi pochopený odkaz na Mrazíka atd. Rozvinul se dialog, zda je třeba se rozhodnout, jestli chci přinést divákům odlehčenou zábavu nebo sdělit téma. Oba principy se dají spojit.

Další problém se týkal estetiky loutek a scénografie a samotné animace loutek. Podle Ireny Marečkové by bylo možné přijmout jistou nedokonalost obojího, kdyby byla pohádka zahráná jako řachanda, s výraznou nadsázkou a suverénně. Dokáže si představit sehrát inscenaci jako pouliční divadlo. Jiný názor klade na výtvarnou složku větší nároky. Když něco v loutkovém divadle blbě vypadá, je to stejně špatně, jako když to nedává smysl.

Co se týče animace, měly dívky zdánlivě jednoduchý úkol, práce s vařečkovými loutkami ale přesto vyjadřuje určitý typ animace – nelze jimi povšechně mávat a odříkávat texty. Dobře byla voděna babička, která měla jasné opakující se gesto, které ji charakterizovalo.

Herečkám za paravánem bylo také někdy špatně rozumět, protože ten logicky sebere část zvuku.

Rybář a velryba

Ke kladům inscenace diváci radili výtvarnou složku, především loutky a využití látek ke ztvárnění moře, především zaujalo plutí rybáře ke břehu. Konkrétní práce s iluzí moře měla ale i své problémy. Při úvodním plutí a při chytání ryb museli malí loutkoherci živě vstupovat „do moře“, porušovali tak nastolený princip a stejně se chovala i loutka rybáře. Velká diskuse se rozvinula kolem tématu rozhodování se a odehrávání možných pokračování – jakési paralelní světy. Někteří vnímali alternativní verze jako představy Rybáře, co by bylo, kdyby... Jakub Vašíček připomněl film *Lola běží o život*, kde ale by tento princip nastolen a využit důsledně a jednoznačně. Jak se ukázalo v závěru, ani samotní autoři nedokázali záměr jednoznačně vysvětlit.

Dalším tématem byla adekvátnost tématu a prostředků, především hudební složky, věku aktérů. Určitě rozumějí základnímu příběhu a jsou schopni uvažovat o zásadních otázkách: zabít či nezabít, mluvit pravdu či lhát. Na druhou stranu otázka pravdy je vlastně vyřešena eticky chybně – Rybář se vyplatilo pravdu zamlčet, čili někdy je lepší pravdu neříkat – takhle mnohovrstevnatě děti v tomhle věku ještě asi nepřemýšlí. V tomto bodu se však účastníci diskuse jednoznačně neshodli. Tak proč by měli?

Míša Homolová ve vstupu za porotu ocenila úspěšnost textu, estetiku loutek, některé obrazy. Problémem ale byla nejednoznačnost ztvárnění vrácení se v čase. Dalo by se výrazněji pracovat se světlem, zvukem. Tikající hodiny a modré světlo bylo zřejmě málo.

Každopádně šlo o inscenaci vzbuzující otázky, pro diváky zajímavou.

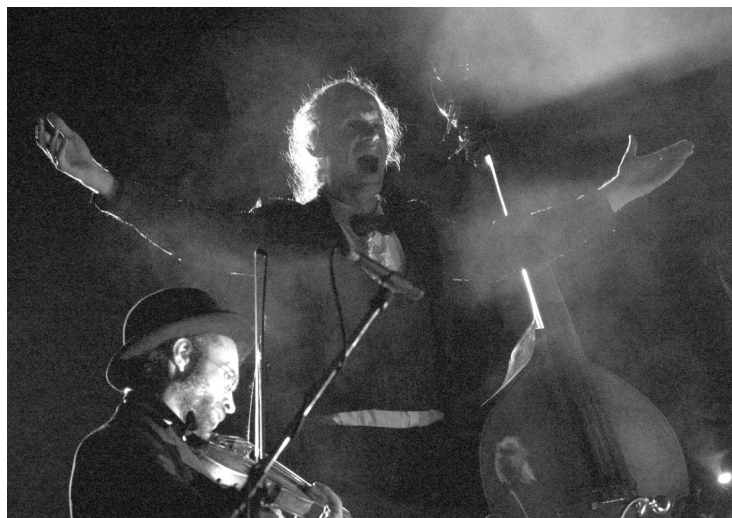
Všetečka

V úvodu diskuse zazněla sympatie k postavě pana Všetečky i k jeho představiteli. Jen divák neměl jasno, proč byl do cirkusu přijat.

Tomáš Jarkovský nastolil problém: smysl inscenace se ozřejmí až závěrečnou písní - udělej z minus plus. A to by mohlo být základní téma. Cirkus se snaží zachránit ohrožené představení, takže je tu zábava, ale protože se vše hroutí, je třeba zachraňovat, takže jde zároveň i o drama. Některé principy ale jasné nejsou. Kdy se nastoluje loutkový plán? Když vypadne někdo z programu, nahradí ho loutka. Pak se ale jako loutky objeví i ředitel a ostatní. Podle Jakuba Vašíčka by bylo čisté, kdyby cirkusová vystoupení ztvárňovaly loutky a zákulisní problémy řešili živáci, ale to není jednoznačně dodržené.

Některé možnosti příběhu jsou nevyužité. Například silák suplující krasojedkyni nabízí akci, humor, překvapení. Nic z toho ale nebylo. Také forbíny nenesly pro diváky moudrost či nápaditost, kterou s nimi máme spojenou. Zůstala cirkusová artistnost a v tomto směru soubor nemají členové souboru dost konkrétních dovedností. K úvaze nad hlubším významem, nad sepětím myšlenek Charmse s obrazem onoho krachujícího, absurdním způsobem zachraňovaného podniku nezbyl čas. ●

zaznamenal František Kaska

MINUTOVÁ HRA

Funetrák taky rád aneb Rychle ale důkladně

místo: Cukrárna U Rna*

výstup 1.: vyleze Kašpárek a stoupne si ke zmrzlinovači

Funetrák: Dáš si rakvičku? – rychle ale důkladně!

Kašpárek: Já bych radši rakvičkárnu.

Cukrářka: V Chrudimi je mor!

Projde Kominík a významně umře. Cukrářka dá rakvičku na Kominíka.

Funetrák: Já bych si dal rakvičku.

Cukrářka: Došly.

Kašpárek: Dobro došli!

Kašpárek nese konec rámcové stavby, točí čoko-zmrzlinu a zpívá Another one bites the dust v polštině.

Nominanti na Prenatalii

*ribonuhleová kyselina

Rubrika Studia My Dvě

Jsme dvě. V Šumperku.

Na divadelních prknech. V tónech i ve slovech. Věříme na pohádky.

Žijeme s dětmi. Fandíme divadlu s myšlenkou.

Jsme dvě. V Chrudimi...

Nedělní práh

Chlapi sobě aneb přehlídka sportovních výkonů

1. Motorkáři

Na silnici té nejvyšší třídy se nám připravili tři závodníci drsného zrna, avšak se srdcem na pravém místě. A jedou. Hned. Bez otálení. Scéna se mění. Závodníci vybírají první, druhou, třetí a čtvrtou zatáčku. Vše s bravurní technikou. Servisní kontrola není potřeba. Závodníci si předávají své loutkové stroje, motory hučí na plné obrátky. Fanoušci jásají. Hudba hraje. Atmosféra je prostě skvělá. Kdo dojede do cíle první, není důležité. Ztráty nejsou povoleny. Čas běží rychle, však plně a fyzických sil neubývá. Závod má prostě tah!

2. Potápěči

Závodníci jsou již připraveni v technologicky propracovaných, avšak nelichotivých oblecích na kraji divadelního bazénu. Zaznívá hlasitý malý gong a závodníci se po hlavě nekontrolovaně vrhají do hlubin. Všechny ryby jsou vyplašeny. Fanoušci však neztrácejí naději, že se někdo ze soutěžících opět vynoří. Voda stoupá. Vzduchu ubývá. Závodníci postupně ztrácejí kyslíkovou bombu, šnorchl, ploutve. Nepomáhá ani záchranný kruh v podobě loutek. Ale soutěžící to nevzdávají. Je to ještě zdravé? To je vše(!)

3. Velká pardubická

Koně nervózně přešlapují na startu. Přehlídka začíná. Dříve, než se rozjedou, je potřeba koně i jejich žokeje představit. Vyžadují vaši pozornost. Jsou to hřebečci. Přehlídka plynule a rychle přechází v závod. Raz. Dva. Tři. Koně jedou v dokonalém dialogu. Paničky jásají. Pánové závidí ostrovtip jezdců. A technická nenucenost jejich skoků zvyšuje sázky na oba žokeje. Přelétnou přes příběh nebo ho objedou? Tak či tak dostihy mají svůj šarm a noblesu. A v cíli je každý králem!

Shledly jsme představení: Tři siláci na silnici, Všetečka a Honza pták. Přidejte si sami!

Neviditelná dívka

● Návštěva na sólových výstupech s loutkou mi přinesla hned několik překvapení. Upřímně řečeno, byla jsem ráda, že jsem neviditelná... protože bych se asi tsi tak trochu červenala trapností. Možná, že moderátora omlouvají dnešní nesnesitelná vedra, ale takový klaunský výkon, který předvedl ve všech třech blocích, snad historie LCH nezaznamenala. Nejen pletení jmen, ale i slov a vět, a docela podivuhodné větné konstrukce, bližší spíše klingštině nežli češtině. Jeden příklad za všechny – kdo by ve větě moderátora „Oceňte svou líbivost“ odhalil, že je to výzva, abychom do uren označených jménem po představení hodili žeton pro toho, kdo se nám nejvíce líbil?

● Ani dnes – díky sugestivnímu jacksonovskému tanci kostlivce, který vylezl z rakve, nechybělo tajné téma festivalu, které už ale začíná být všem zjevné. Totiž smrt a umírání ve všech podobách. Jak by řekl Drtina: Takový je život... Tak to pojďme oslavit ve cukrárně rakvičkou a věnečkem...

● Radostnější téma mě potkalo až na sklonku dne, a to MEDVĚDI. Představení o nich už jsou sice za námi (a jak jsem napočítala, bylo jich tam asi třicet!),

a Franta Medvěd (pardon Nedvěd) už asi z Chrudimi také odjel, ale přece jen něco zbývá: v Regionálním muzeu můžete navštívit výstavu Medvďa, kam se podíváš.

Osmisměrka

U	Y	K	Ň	U	F	A	K	A	P	X	L
P	D	C	Z	E	N	P	F	E	O	I	K
R	D	M	Š	L	I	D	I	C	K	Á	Z
X	C	Z	J	I	Z	U	D	K	Q	Y	Y
N	Z	Y	L	O	U	T	K	I	N	O	Z
M	A	K	M	U	R	D	A	K	M	A	J
G	D	N	S	P	I	R	Á	L	A	X	C
F	R	Z	R	S	A	Z	Ú	M	A	D	W
F	A	B	C	I	P	O	O	T	S	M	N
N	K	Í	N	L	O	P	S	E	Ř	P	F
P	O	D	K	L	O	B	O	U	K	E	M
U	O	L	O	H	A	N	S	U	M	Á	R

Pod kloboukem | Jamkadrumka | MŠ
Lidická | Přespolní | Loutkino | Akafuňky
| Na holou | Sto opic | Spirála | Damúza |
Rámus | Drak | Zip

Truhlící pozůstalí po Modré hvězdě

Řemeslný pivovar FILIŠTÍN ve Filištiněské ulici nabízí milovníkům piva pivní speciály. Počínaje ležáky a konče svrchně kvašenými pivy. Každý den bývá na čepu několik druhů v rozumných cenových nabídkách. Pivovar poskytne sezení jak venku, tak uvnitř v chladu. Otevírá se odpoledne, zavírá se kolem půlnoci. Pivní speciály doplní i různé pochoutky.

Loutkocaching

Gratulujeme nálezcům kešek

Pišta, #pšejava'team, Berunka a Stázin-ka, Chadwicek, Paní Chlumec, Kachna, Chlumec je válec, Sourí z Missouri, Lenka, Kája, DvD, Zflouklá dortová svíčka, Opuncije

Dále se mezi objevitele první kešky přidali: Opuncije, Zfouklá dortová svíčka

Celofestivalovka

Psa nechala doma.

Jednodenní keška

Mezi lopatkama.

představení

9.00	Rybář a velryba / Jak to chodí u medvědů / Zase–zase–zase	<i>Scéna MED / Rybář a velryba: Spolek loutek LOUČKINO, Brno / 20 min. / od 3 let // Jak to chodí u medvědů: Pod kloboukem, ZUŠ Chlumeck nad Cidlinou / 15 min. / od 3 let // Zase–zase–zase: ZIP, ZUŠ Chlumeck nad Cidlinou / 20 min. / od 5 let</i>
10.00	Všetečka	<i>Malá scéna Divadla Karla Pippicha / Divadlo NA HOLOU, Hořovice / 40 min. / od 3 let</i>
11.00	Já, ty a to	<i>Scéna MED / Studio DAMÚZA / 35 min. / od roku</i>
13.00	Mimoň	<i>Divadlo Karla Pippicha / Divadlo DRAK, Hradec Králové / 45 min. / od 6 let</i>
14.00	O dobré duši	<i>Terasy Muzea loutkářských kultur ve 14 hodin / Rodiče a přátelé MŠ Lidická, Strakonice / 45 min. / od 3 let</i>
14.00 / 16.00 / 18.00	D + Š + B	<i>Malá scéna Divadla Karla Pippicha / Rámus, Plzeň / 45 min. / od 8 let.</i>
14.00 / 16.00 / 18.00	Prázdninové dobrodružství	<i>Scéna MED / Akafuňky, Praha / 60 min. / od 6 let</i>
15.00 / 17.00	Pes a drak	<i>Stan u Divadla Karla Pippicha / Divadlo 100 opic / 40 min. / od 4 let</i>
16.00	Já, ty a to	<i>Divadlo Karla Pippicha (jeviště) / Studio DAMÚZA / 35 min. / od 1 roku</i>
18.00 / 20.00	Rok pana Goluzi	<i>Divadlo Karla Pippicha (POZOR! přesun ze Spolkového domu) / Bazilisk DDM Spirála, Praha / 45 min. / od 14 let</i>
19.00 / 21.00	Angatar	<i>Slavoj Divadla Karla Pippicha / Přespolní, Břežnice / 25 min. / od 11 let</i>
20.00 / 21.00	No Time for Losers	<i>Malá scéna Divadla Karla Pippicha / JAMKA-drumka, Svitavy / 30 min. / od 15 let</i>
21.00	bludištěM	<i>Terasy Muzea loutkářských kultur / Tomáš Jireček a Martin Hak, Pardubice, Choceň / 90 min / od 14 let</i>
21.45 – 23.15	Veřejná diskuze	<i>Sůva v Chrudimské besedě (u scény MED)</i>

koncert

19.00	Honza Křížek & skupina	<i>Resselovo náměstí</i>
-------	-----------------------------------	--------------------------

dílny pro veřejnost

10.00 – 12.00	Skládané masky	<i>Klubovna Divadla Karla Pippicha / Theatr ludem / Ostrava Plastické, skládané a překládané papírové masky.</i>
13.00 – 15.00	Loutky do kapsy	<i>za Divadlem Karla Pippicha Vytvořte si malou marionetku – princeznu, čaroděje, létající strašidlo nebo natahovacího draka či jiné zvířátko. Do tajů výroby loutek vás zavede Divadélko Kuba.</i>
15.00 – 17.00	Plecháčkem za čistou zem	<i>za Divadlem Karla Pippicha Také vám vadí plné koše plastových jednorázových kelímků od výborné kávy z Kafekáry? Přijďte se k nám a přijďte si vyrobit vlastní plecháček do Klikové dílny, který můžete nosit stále s sebou a navíc si jej můžete sami ozdobit.</i>